

mende er ansat. Herudover er det anført, at indførelse af en meddeleret vil sende et stærkt signal om styrkelse af princippet om størst mulig offentlighed i forvaltningen.

Man kan naturligvis kun være enig med forslagsstillerne i, at ethvert tilfælde af uredelighed eller misbrug inden for det offentlige må bekæmpes. Jeg er også enig i, at hvis der måtte foregå ulovligheder hos den pågældende forvaltningsmyndighed, skal de ansatte i den forbindelse være berettigede til at gøre opmærksom på det.

På den baggrund vil jeg gerne indledningsvis udtrykke min anerkendelse og min sympati for de grundlæggende betragtninger, der ligger bag beslutningsforslaget. Der er tale om et forslag, der bestemt kan give anledning til nærmere overvejelser.

Samtidig mener jeg, at man skal sætte spørgsmålstegn ved, om den metode, der lægges op til i forslaget, vil være den mest velegnede. Vi skal jo ikke lave lovgivning for lovgivningens egen skyld, og spørgsmålet er, om en nærmere lovgivning om offentligt ansattes meddeleret vil indebære en reel gevinst.

I den forbindelse er det vigtigt at gøre sig klart, hvad der allerede gælder på området i dag. Som omtalt i forslagens bemærkninger er offentligt ansattes ytringsfrihed et velbeskrevet emne både i den forvaltningsretlige teori og i ombudsmandspraksis. Heraf fremgår det, at offentligt ansatte har en vidtgående ret til at videregive oplysninger, bl.a. til medierne, så længe den ansatte ikke røber fortrolige oplysninger i strid med sin tavshedspligt, og selv ved videregivelse af tavshedsbelagte, fortrolige oplysninger følger det af straffelovens § 152 e, at den offentligt ansatte ikke kan straffes, hvis videregivelsen er sket i berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse eller af eget eller andres tarv.

Der kan selvfølgelig også opstå konkrete tilfælde, hvor den ansatte er i tvivl om sine rettigheder, det vil sige er i tvivl om, hvorvidt det i den konkrete situation vil være berettiget at videregive bestemte oplysninger til f.eks. medierne.

Jeg kan derfor have forståelse for et ønske om at overveje, om der kunne være anledning til at præcisere reglerne på dette område. Umiddelbart tvivler jeg dog på, at det vil skabe større klarhed om de ansattes rettigheder, såfremt der indføres ny lovgivning på området.

Jeg synes også, at angivelsen i beslutningsforslaget af, hvad der ligger i udtrykket uredelig-

hed, er med til at illustrere dette. Det vil næppe kunne undgå at være meget upræcist.

Man bør heller ikke se bort fra, at en egentlig lovfæstet meddeleret muligvis kunne indebære, at nogle offentligt ansatte ville føle et ubehageligt pres på sig for at gå til pressen i tilfælde, hvor den ansatte person ikke ser noget behov for det eller blot ikke har noget ønske om på den måde at blive inddraget i en sag.

Vi må også være opmærksomme på, at der naturligvis vil være en række tilfælde, hvor ledelse og medarbejdere kan være uenige om, hvorvidt en bestemt disposition er lovlig, f.eks. fordi fortolkningen af en lovbestemmelse kan give anledning til reel tvivl.

Det er jo velkendt, at der blandt fagfolk og også i det her tilfælde ansatte hos en myndighed kan være forskellige opfattelser af, hvad der er det rigtige resultat. Efter min mening er det meget vigtigt, at der ikke gennem regler om de ansattes meddeleret sendes et signal om, at en ansat i sådan et tilfælde nødvendigvis bør overveje at gå til medierne med sagen.

Heri ligger ikke, at en ansat i alle tilfælde vil være retligt afskåret fra at orientere pressen om en bestemt sag, men jeg tror faktisk, at man på offentlige arbejdspladser, både hos ledelse og andre medarbejdere, normalt ville foretrække, at sådanne fagligt funderede uenigheder som f.eks. lovfortolknings spørgsmål afklares internt hos myndigheden.

Endelig vil jeg nævne, at der ikke er tradition for i lovgivningen at forsøge i nærmere detaljer at afgrænse indholdet af de retsprincipper, der gælder for offentligt ansatte. I stedet er der tale om et område, hvor de generelle retsprincipper og regler i vidt omfang udvikles og udfyldes gennem praksis, herunder gennem praksis hos Folketingets Ombudsmand.

Kl. 14.45

På den baggrund kan regeringen ikke umiddelbart støtte et forslag om at gennemføre en særlig lovgivning på området. Jeg har imidlertid som sagt forståelse for de tanker, der ligger bag forslaget, og anerkender fuldt ud forslagsstillerens ønske om i videst muligt omfang at sikre, at der ikke hos offentlige myndigheder foregår ulovlige eller andre kritisable forhold.

Efter min opfattelse vil det derfor være nærliggende, at de overvejelser, der ligger bag beslutningsforslaget, bliver inddraget i arbejdet i det udvalg, der er nedsat efter Folketingets vedtagelse nr. V 36 af 30. januar 2003 med henblik på at analysere og vurdere behovet for en yderli-